

—Азъ ти казахъ, владыко свѣтый,—азъ и-
скамъ помощь.

—Що ти трѣба, хей людъ, да ся пжхашъ
въ такавж работж? станало що станало; или пакъ
нѣма за тебе друго момиче.?

—Владыко свѣтый, азъ тебе за това не пы-
тамъ, нѣ само кажи: щешъ ли ми помогнешъ
или не.

—Знай, момко, отговори владыка-та, като
ся исправи, че въ еднж такъвж размирицж, ка-
то сегашнж-тж, никой никого не познава, нито
пакъ нѣкой за нѣкого ся грижи; за това безъ да
ся надѣвашъ отъ мене за помощь, търси си на
главж-тж цѣрь....

—Това ли ся ваши-тѣ добрины; това ли е
вашж-тж вѣра... Нека бжде тжй, клѣти вые
Гръци!—отчаянно продума Петръ, и скоро вра-
та-та ся тръшнахж задъ него.

Той вѣрвѣше сега злочестый до толкосъ бър-
же, щото бы помислилъ нѣкой че бяга; сърдце
му ся наливаше съ кръвь, като си помисли, какъ
тжй немилостиво ся прѣзря отъ онзи, на кого-то
толкосъ ся надѣваше; не мысляше да има такы-
ва хора, отвънь предадени Богу и свѣсѣмъ свя-
ти, а отъ вжтрѣ пълны съ злобж и чърнадушж.

—О! кой сега ще ми помогне, извика той
спрянъ, като ся удари силно въ чело-то,—кой
кога онзи, кой можеше и кой мя познава, сега
си обржца гърба и не ще да мя поглѣднѣ....